

Het mooiste van
GERDA VAN WAGENINGEN

Het kangoeroehuis

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

1

Het was koud aan de waterkant. Huiverend dook Sari weg in het dikke wollen vest dat ze droeg. Langzaam slenterde ze langs het afstervende riet en haar ogen zochten de vage contouren van huizen en bomen aan de overkant van het water. Diep zoog ze de frisse lucht in haar longen. En dan te bedenken dat ze dit straks iedere dag kon doen! Dat ze dit mooie uitzicht over een maand of twee dagelijks kon bewonderen, gewoon vanuit haar eigen huiskamer. Ze schoot zachtjes in de lach en keerde zich om. Vanaf de oever van de oude rivierarm die tegenwoordig de Binnenmaas heette, keek ze naar de in aanbouw zijnde villa. Binnenkort zou haar nieuwe woning klaar zijn. Anton praatte druk met de aannemer.

Een huis laten bouwen, daar kwam heel wat bij kijken. Als je een kavel grond had bemachtigd – er waren vele kandidaten geweest voor enkele mooie stukjes bouwgrond die beschikbaar waren gekomen op deze prachtige locatie – dan moest je allerlei plannen gaan maken.

Een huis laten ontwerpen of uitkiezen uit reeds bestaande mogelijkheden, de kwestie met aannemers bespreken om tot een goede be-

groting te komen. En als de bouw dan eenmaal gestart was, waren er honderd dingen waar je op moest letten. Deed je dat niet, dan kon er van alles verkeerd gaan. Bovendien moest er een keuken gekozen worden, een badkamer; je moest beslissen of je dit wilde of dat en aldoor moest er toch ook op de kosten worden gelet.

Sari zuchtte. Gelukkig had Anton er wel een beetje verstand van en op gebieden waar dat niet het geval was, had hij zich goed laten voorlichten. Ze was moe en hij was dat ook. Dat kwam niet alleen door alle bouwperikelen, maar ook omdat slechts drie maanden geleden Antons vader volkomen onverwacht was gestorven na een tweede hartaanval binnen drie dagen. Ze waren toen net bezig hun oude huis te verkopen en er moesten plannen worden gemaakt voor de tuinaanleg. Alles bij elkaar had dit een zware wissel op hen getrokken. Ze waren allebei al een tijdje prikkelbaar en daardoor waren er ook in hun huwelijk ongemerkt spanningen geslopen.

Ze wendde zich af van de twee mannen die nog steeds druk in gesprek waren en wandelde verder langs de waterkant. Opnieuw huiverde ze. Het was ongewoon koud voor oktober, maar gelukkig zou deze kou de voltooiing van hun

huis niet meer vertragen. De oplevering was aan het einde van de maand. Ze dwong zichzelf aan iets vrolijkers te denken. Als alles volgens plan verliep, dan waren ze met Kerstmis uit de ergste rommel. Tot die tijd zouden ze nog een paar heel drukke weken krijgen. De badkamer zou door een gespecialiseerd bedrijf worden aangelegd na de oplevering van het huis en ook de keuken zou dan pas worden geïnstalleerd.

Het beloofde een heerlijk huis te worden. Het fijnst van alles was het feit dat ze een eigen atelier zou krijgen, met een aparte ingang maar ook een doorgang in het huis zelf. Ze zou er ongestoord aan haar aquarellen kunnen werken. Kijkers en kopers hoefden niet langer, zoals nu het geval was, door haar hele huis naar de zolder. Ze verlangde ernaar weer ongestoord te kunnen werken. De laatste paar maanden was daar nauwelijks iets van terechtgekomen en nu waren de meeste spullen al ingepakt. Alles wat ze voorlopig niet nodig dacht te hebben, zat al in verhuisdozen. De groeiende stapels maakten hun huidige huis kaal en ongezellig, maar ook dat hoorde er allemaal bij.

Ze moest zich er niet druk om maken. Het beste was om alles maar over je heen te laten komen.

‘We zijn net klaar,’ zei Anton met een glimlach toen ze even later weer naar de twee mannen slenterde. ‘Alles verloopt naar wens. Over twee weken is de oplevering.’

‘Fijn! Ik kijk ernaar uit.’

Korte tijd later liep Anton samen met haar naar de auto. De aannemer haastte zich de bouwkeet in, waar de telefoon dringend rinkelde. De lange, wat gezette man keek nog eens tevreden naar zijn droomhuis, het tastbare bewijs van een rijk en geslaagd leven. Hij heeft dan ook volop redenen om tevreden te zijn, dacht Sari bij zichzelf. Vierenvijftig was Anton en zelf was ze negenenveertig. Drieëntwintig jaar waren ze getrouwd en al die tijd had hij hard gewerkt om dit alles te bereiken. Eerst werkte hij in de meubelzaak van zijn vader, maar gaandeweg had hij meer en meer het heft in handen genomen tot hij directeur was van een keten van zeven prachtige zaken die allemaal goed liepen. Sinds de pensionering van zijn vader had Anton Tromp Evers in z'n eentje de grote verantwoordelijkheid voor de zaak gedragen, maar hij voelde zich daarbij als een vis in het water. Soms vroeg Sari zich af of hij zijn vader miste. In hun families werd echter nooit veel over gevoelens gesproken. Zo waren

ze dat van huis uit gewend en zelf hadden ze daar niet veel aan veranderd tijdens hun huwelijk. Ze zuchtte opnieuw.

In de auto was het gelukkig behaaglijk. Ze waren binnen een paar minuten thuis. Anton dronk snel nog een kop koffie voor hij weer naar de zaak ging. Toen hij weg was zat Sari nog een poosje stil voor zich uit te kijken. Ze was een beetje somber, dat had ze altijd als ze moe was. Op momenten als deze kon ze ineens als een berg opzien tegen de weken die komen gingen.

Kom, las ze zichzelf de les, je moet even door de zure appel heen bijten. Nog zes weken, dan kun je een streep zetten onder de turbulente tijd die achter je ligt. Dan kun je gaan genieten van je mooie huis en vooral van je nieuwe atelier. Bovendien stond ze er niet alleen voor, ze kon immers met al haar zorgen terecht bij God. Hij had altijd een luisterend oor voor een mensenkind in nood. Sari stond op om een kopje thee voor zichzelf te maken. Straks kwamen Maurits en Mona thuis, dan was het weer gedaan met de rust die ze tegenwoordig zo op prijs stelde.

Mona Tromp Evers was het oudste kind van Anton en Sari samen, daarnaast had hij nog een

dochter uit een kortstondig eerder huwelijk. De vorige zomer was Mona geslaagd voor haar havo-diploma en nu zat het meisje in het laatste jaar van het vwo. Wat ze wilde gaan doen na het behalen van haar diploma wist ze nog niet. Mona was een vrolijke meid, maar ze koesterde een hopeloze liefde voor haar tennisleraar. Dit greep haar zo aan, dat haar schoolprestaties eronder leden. Daar maakte Sari zich zorgen over. Niet alleen was de man in kwestie getrouwd en had hij twee kleine kinderen, bovendien toonde hij opmerkelijk veel aandacht voor meisjes van veertien, vijftien jaar. Als haar vermoedens omtrent de man juist waren, was Mona in ieder geval te oud voor hem. Ze kon alleen maar hopen dat de bevlieging weer snel over zou gaan.

Twee jaar na Mona was Maurits geboren. Haar zoon maakte zich nergens zorgen om en hield zich vaker dan zijn ouders lief was op in cafés waar flipperautomaten stonden. Na een moeizaam begin op het vwo leek het de laatste tijd gelukkig weer wat beter te gaan. Zijn ouders hoopten vurig dat de betere resultaten blijvend zouden zijn.

Wat hij daarna wilde gaan doen wist de achttienjarige nog in het geheel niet, behalve dat hij

nooit bij zijn vader in de zaak wilde gaan werken. Die droom had Anton de afgelopen jaren al moeten begraven. Het leven loopt kennelijk nooit zoals je hoopt en verwacht, dacht Sari. Bijna op hetzelfde moment werd ze uit haar gedachten opgeschrikt door het overgaan van de telefoon. Ze zette haar halfvolle theekopje haastig neer.

‘Dag lieverd.’ De stem van Vera Tromp Evers klonk somber.

Ook dat nog! zuchtte Sari in stilte, maar toen vermande ze zich. Haar eigen zorgen vielen immers in het niet bij die van haar vijfenzeventigjarige schoonmoeder.

‘Dag ma, gaat het een beetje vandaag?’

‘Je hebt nog niet gebeld en meestal doe je dat wel rond deze tijd. Dus ik dacht: dan bel ik zelf maar.’

Meteen voelde Sari zich schuldig. Elke dag belde ze met haar schoonmoeder, omdat deze het zo moeilijk had met het alleen-zijn. Dat was op zich natuurlijk niet vreemd. Haar schoonmoeder was bijna vijfenvijftig jaar getrouwd geweest en Anton was haar enig kind. Voor zover Sari wist had haar schoonmoeder nooit een vriendin gehad. Pa Tromp Evers had eenvoudigweg gemeend dat het niet meer dan

zijn goed recht was om alle aandacht van zijn vrouw op te eisen. Soms had ze intens medelijden met haar schoonmoeder gehad. Nu die veeleisende man plotseling overleden was, wist Vera met zichzelf en haar vele vrije tijd geen raad. Plezier had ze nergens in. Overal had ze pijntjes, veel klachten die de dokter afdeed als psychisch en waar hij verder dan ook geen aandacht aan besteedde. Echt warme gevoelens had Sari nooit voor Vera gehad, want ze had nooit kunnen begrijpen hoe iemand zich zo kon laten overheersen door haar man. Vera's eigen persoonlijkheid was ondergesneeuwd tot niemand uiteindelijk meer wist hoe ze ooit als meisje was geweest. Anton had eens gezegd dat zijn moeder eenvoudig niet op een andere manier met zijn vader om had kunnen gaan. In haar jonge jaren was een echtscheiding ondenkbaar geweest en bovendien was het toen niet meer dan vanzelfsprekend dat een vrouw voor haar man zorgde en haar eigen mening ondergeschikt maakte aan de zijne. Toen de tijden veranderden hadden ze het patroon van hun huwelijk daar niet aan kunnen aanpassen en zijn vader was zelfs starder geworden in alles waar hij zonder meer recht op meende te hebben.

‘We zijn bij het huis wezen kijken, ma,’ verontschuldigde Sari zich tegen wil en dank. ‘Het schiet nu zo lekker op. Ik ben nog maar net thuis.’

‘O. Nou ja, dan is het goed. Ik heb zo’n pijn op mijn borst gehad, kind. Wat denk je, zou ik morgen niet even naar de dokter moeten gaan?’

‘Ik dacht dat er een paar weken geleden al een cardiogram was gemaakt? Toen was alles toch goed?’

‘Jawel, dat zei de dokter tenminste. Maar die pijn komt steeds weer terug en een verzekering dat ik niets aan mijn hart mankeer kon de dokter niet geven. Garantie tot aan de voordeur, zei hij. Waarachtig, Sari, hoe komt zo’n man erop!’

Sari glimlachte stilletjes voor zich uit. ‘Het is toch begrijpelijk dat je daar bang voor bent na wat er met pa is gebeurd?’ suste ze. ‘Dat komt wel vaker voor. Je moet je er gewoon niet al te druk om maken.’

‘Jij hebt maar makkelijk praten, kind. Wacht maar tot jij zo oud bent als ik nu. Iedereen wil oud worden, maar er is niets aan om het ook echt te zijn. Er komen steeds meer problemen en de mensen om wie je geeft gaan allemaal dood.’